

РЕШЕНИЕ

№ 268

гр. Русе, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Явор Д. Влахов

при участието на секретаря Албена Асп. Соколова
като разгледа докладваното от Явор Д. Влахов Административно
наказателно дело № 20214520202709 по описа за 2021 година

Постъпила е жалба от СТ. ЮЛ. СТ., от гр. Русе, до Русенския Районен съд против Наказателно постановление № 21-1882-000736/15.12.2021 г. на Началник Сектор в Първо РУ при ОД на МВР гр.Русе, с което за нарушение на чл.105, ал.1 от ЗДвП и на осн. чл.185 от същия закон на С. било наложено наказание “Глоба” в размер на 20.00 лв. Жалбоподателя моли съда да отмени наказателното постановление, като необосновано и незаконосъобразно.

За административнонаказващият орган, редовно призован, се явява упълномощен процесуален представител.

Русенската Районна прокуратура редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Жалбоподателя редовно призован се явява лично и упълномощен процесуален представител. Молят Съда да отмени наказателното постановление, като излагат аргументи за наличието на съществени процесуални нарушения, както и за липса на елементи от обективната страна на състава на нарушението.

Съдът след преценка на събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 18.11.2021 г., около 15.45 ч. жалб. С.С. управлявал лек автомобил „Форд Мондео” с рег. № Р 5552 КА, собственост на А.Ж.Б., по улиците на гр. Русе. В 15.45 ч., движейки се по ул.“Борисова“, в района на дом № 38 жалбоподателя бил спрян за проверка от полицейски патрул на Първо РУ при ОД МВР-Русе в състав свид. М.М. и И.И. – полицейски служители в управлението. При оглед на автомобила, полицейските служители установили визуално, че предните и задните странични стъкла на вратите на същият са затъмнени чрез залепено фолио, като по този начин била намалена прозрачността им.

Предвид така установеното, полицейските служители преценили, че жалбоподателя е допуснал нарушение на чл.105, ал.1 от ЗДвП, за това, че управлява процесният лек автомобил, на който е намалена прозрачността на стъклата на предните странични врати, с поставено тъмно фолио, за което свид.М.М. съставил против жалб. С.С. акт.

Въз основа на акта за установяване на административно нарушение било издадено обжалваното наказателно постановление, с което на С.С. за нарушение по чл.105, ал.1 от ЗДвП и на осн. чл.185 от същия закон било наложено наказание “Глоба” в размер на 20.00 лв.

Тази фактическа обстановка съдът приема за установена от събраните в хода на настоящото производство доказателства.

Жалбата е подадена в срока на чл.59, ал.2 от ЗАНН, от легитимното за това действие лице и при наличието на правен интерес, поради което се явява допустима, а разгледана по същество е основателна.

Съдът констатира, че при съставянето на акта и издаване на наказателното постановление, не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са предпоставка за отмяна на НП само на това основание. В акта, а в последствие и в наказателното постановление, нарушението било описано пълно и ясно, като били посочени всички елементи от обективната страна на състава му, както и допълнителните относими към него обстоятелства.

Ръкописното съдържанието на екземпляра от акта, връчен на жалбоподателя, макар и индигово копие е в достатъчна степен четливо, за да може лицето, чиято отговорност е ангажирана с него да се запознае с текста.

Още повече, от показанията на актосъставителя се установява, че жалбоподателя бил запознат със съдържанието на акта и му било разяснено както нарушението, така и последиците от него. По този начин, била осигурена възможност на нарушителя да разбере за извършването на какво конкретно нарушение е ангажирана административнонаказателната му отговорност, респективно да организира пълноценно защитата си.

В същото време, при изследване на материалноправната законосъобразност, Съдът констатира, че е налице незаконосъобразен административен акт, тъй като отговорността на жалбоподателя е ангажирана, за нарушение, чиито състав той не осъществил нито от обективна, нито от субективна страна. Основанията за това са следните:

Съобразно сочената като нарушена правна норма на чл.105, ал.1 от ЗДвП, забранява се ограничаване на видимостта през челното, задното и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им. При граматически, логически и сравнителен анализ на структурата на тази норма се налага извода, че нарушението по чл.105, ал.1 от ЗДвП може да бъде осъществено с две изпълнителни деяния – **с ограничаване на видимостта** през посочените в нормата стъкла и **с намаляване на прозрачността** им. Т.е. нарушението се изразява в самото физическо осъществяване на действията по ограничаване видимостта на стъклата или по намаляване на прозрачността им, със съответните технически способности. Доколкото законодателя не е посочил изрично в тази норма, че е забранено на водач да управлява МПС, на което е ограничена видимостта през челното, задното и през страничните стъкла или когато е намалена прозрачността им, очевидно нарушението по чл.105, ал.1 от ЗДвП не е обвързано по никакъв начин с изпълнително деяние „Управление на МПС“. Макар тази норма да се намира в Раздел XX „Задължения на водачите на пътни превозни средства“, за разлика от всички останалите текстове по този раздел, в обсъжданата норма законодателя не е включил израз от вида: „водачът е длъжен“, „на водачът е забранено“ и др. И това не е случаен пропуск, доколкото по мнение на Съда законодателната цел на тази норма е да се гарантира установената от производителите и от нормативните актове видимост на водача през стъклата на моторното превозно средство и свойствата на стъклата, които са преценени при точно установен от производителя начин на ползване, чрез забрана за действията по

ограничаване видимостта на стъклата или по намаляване на прозрачността им с произволни технически способи /лепене на фолио, опушване, тониране и др./ от лица, различни от производителя. Няма спор, че такова лице би могло да е и водачът на автомобил с такива стъкла, но конкретният случай не е такъв. Както се установява от доказателствата по делото, л.а. „Форд Мондео” с рег. № Р 5552 КА е собственост на лице, различно от жалб.С.С. и последният само е ползвал инцидентно автомобила, след като на същият вече били облепени с фолио процесните стъкла. Няма никакви данни по делото С. да бил съпричастен по какъвто и да е начин с действията по облепяне с фолио, които в крайна сметка причинили намаляване прозрачността на стъклата на автомобила, поради което същият не може да бъде субект на това нарушение.

По мнение на Съда, в настоящият случай е налице нарушение извършено от жалб.С., но то е различно от това, за което била ангажирана административнонаказателната му отговорност. От събраните по делото доказателства се установява, че в случая е налице управление на технически неисправно пътно превозно средство, доколкото установеното наличие на фолио върху предните странични стъкла на автомобила, автоматично го прави технически неисправен по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 6, б. "в" ППЗДвП, тъй като формално не отговарят на изискванията на стандартизационните документи. Т.е. налице е нарушение в конкретният случай на разпоредбата на чл.139, ал.1 от ЗДвП, за което следвало да бъде приложена санкционната разпоредба на чл.179, ал.6 от ЗДвП, която предвижда наказание глоба за управление на технически неисправно пътно превозно средство. За такова нарушение обаче, отговорността на жалб. С.С. не била ангажирана.

Съдът също не разполага с възможност да измени наказателното постановление в тази насока, доколкото по аргумент за обратното от нормата на чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН, това е недопустимо, когато следва да се приложи закон за по-тежко наказуемо нарушение /каквото е това по чл.139, ал.1 от ЗДвП/, както и когато по този начин ще се достигне до съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, какъвто е настоящият случай.

Поради това, Съдът може единствено да отмени обжалваното наказателно постановление, поради това, че при издаването на същото е допуснато неправилно приложение на материалния закон.

По отношение на разноските:

Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административно-процесуалния кодекс. Съобразно чл.143, ал.1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

По делото жалб.С.С. се представлявал от упълномощен процесуален представител – адв. З.М. от АК-Русе на която заплатил хонорар в размер на 600.00 лв., съобразно приложените по делото адвокатско пълномощно и договор за правна защита и съдействие. В хода на съдебните прения, адв. М. претендирала присъждането на разноски за адвокатско възнаграждение в същият размер.

От страна на АНО е направено своевременно възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар, съгласно чл.63д, ал.2 от ЗАНН.

Договореният между страните размер на адвокатското възнаграждение надвишава определения в нормата на чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимум /300.00 лв./, приложима по силата на чл.18, ал.2 от същата наредба.

С оглед това, отчитайки материалния интерес по делото /20.00 лв./, както и че конкретното дело не се отличава с фактическа и правна сложност, разглеждането му протекло само в едно заседание и при липса на съществени спорни обстоятелства, то и възражението за прекомерност се явява основателно. По мнение на Съда, обоснованият и справедлив размер на адвокатското възнаграждение в конкретният случай следва да бъде в минималния размер, съгласно Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно в размер на 300.00 /триста/ лв.

Според легалното определение на §1, т.6 от ДР на АПК „Поемане на разноски от административен орган“ е поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган.

Административнонаказващ орган в настоящият случай е Началник Сектор в Първо РУ-Русе, част от структурата на при ОД на МВР гр. Русе.

С оглед на изложеното, понастоящем ОД на МВР гр. Русе следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя СТ. ЮЛ. СТ., от гр. Русе, разносните за адвокатско възнаграждение размер на 300.00 лв.

С оглед изложеното и на основание чл.63 ал.3, т.1, вр. ал.2, т.1 и чл.63д, ал.2 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 АПК Съдът :

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21-1882-000736/15.12.2021 г. на Началник Сектор в Първо РУ при ОД на МВР гр. Русе, с което за нарушение на чл.105, ал.1 от ЗДвП и на осн. чл.185 от ЗДвП на СТ. ЮЛ. СТ., от гр. Русе, ЕГН-***** било наложено наказание “Глоба” в размер на 20.00 лв.

ОСЪЖДА ОД на МВР гр. Русе, да заплати на СТ. ЮЛ. СТ., от гр. Русе, ЕГН-*****, направените от него разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300.00 /триста/ лв.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Административен съд гр.Русе.

Съдия при Районен съд – Русе: _____